

Kohtuasi C-42/22**Eelotsusetaotluse kokkuvõte vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artikli 98 lõikele 1****Saabumise kuupäev:**

19. jaanuar 2022

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Supremo Tribunal Administrativo (Portugali kõrgeim halduskohus)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

16. detsember 2021

Apellant:

Global – Companhia de Seguros, S.A. (nüüd Seguradoras Unidas, S.A.)

Vastustaja:

Autoridade Tributária e Aduaneira (maksu- ja tolliamet)

Põhikohtuasja ese

Global – Companhia de Seguros, S.A, nüüd nimega Seguradoras Unidas, S.A., esitas Supremo Tribunal Administrativo (Portugali kõrgeim halduskohus) kaebuse Tribunal Tributário de Lisboa (Lissaboni maksukohus) 30. detsembri 2017. aasta otsuse peale, millega tunnistati vastuvõetamatuks kaebus maksu- ja tolliameti otsuse peale, mis puudutas teatavaid maksuotsuseid käibemaksu koos intressiga sissenõudmiseks kokku summas 18 715,86 eurot.

Eelotsusetaotluse ese ja õiguslik alus

Käesoleva eelotsusetaotluse ese on, kuidas tõlgendada direktiivi 77/388/EMÜ artikli 13 B osa punkte a ja c ning need asendanud direktiivi 2006/112/EÜ artikli 135 lõike 1 punkti a ja artikli 136 punkti a, et teha kindlaks, kas mõiste „kindlustus- ja edasikindlustustehingud“ kindlustusseltsi põhitegevusalana hõlmab ka seotud või täiendavaid tegevusi, konkreetselt avariilistest sõidukitest saadud osade ost ja müük, ning kas see tegevus on sellisena samuti käibemaksuvaba.

Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib veel teada saada, kas see maksuvabastus võib tuleneda asjaolust, et kindlustusselts on sellest maksust vabastatud üksus, kui nimetatud kaupade pealt ei ole tekkinud käibemaksu mahaarvamise õigust. Lõpuks soovib ta teada, kas see, kui avariilistest sõidukitest saadud osade müük ei ole käibemaksust vabastatud, on vastuolus neutraalse maksustamise põhimõttega.

Eelotsuse küsimused

Eelotsusetaotluse esitanud kohus esitab Euroopa Liidu Kohtule ELTL artikli 267 alusel järgmised eelotsuse küsimused:

„A. Kas kuuenda käibemaksudirektiivi artikli 13 B osa punkti a ja sellest tulenevalt käibemaksudirektiivi artikli 135 lõike 1 punkti a tuleb tõlgendada nii, et mõiste „kindlustus- ja edasikindlustustehingud“ hõlmab käibemaksuvabastuse kohaldamiseks selliseid seotud või täiendavaid tegevusi nagu avariilistest sõidukitest saadud osade ost ja müük?

B. Kas kuuenda käibemaksudirektiivi artikli 13 B osa punkti c ja sellest tulenevalt käibemaksudirektiivi artikli 136 punkti a tuleb tõlgendada nii, et avariilistest sõidukitest saadud osade ostu ja müüki tuleb käsitada üksnes maksust vabastatud üksuse tegevusalana, tingimusel et need kaubad ei andnud õigust käibemaksu maha arvata?

C. Kas käibemaksu neutraalsuse põhimõttega on vastuolus see, kui avariilistest sõidukitest saadud osade müümine kindlustusandjate poolt ei ole käibemaksust vabastatud, kui käibemaksu mahaarvamise õigust ei ole olnud?“

Viidatud Euroopa Liidu õigusnormid

Nõukogu 17. mai 1977. aasta direktiiv 77/388/EMÜ, kuues direktiiv kumuleerivate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta – ühine käibemaksusüsteem: ühtne maksubaas (kuues käibemaksudirektiiv): artikli 13 B osa punktid a ja c.

Nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiiv 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi (edaspidi „käibemaksudirektiiv“): artikli 135 lõike 1 punkt a ja artikli 136 punkt a (mis vastavad eespool viidatud kuuenda käibemaksudirektiivi artikli 13 B osa punktidele a ja c)

Viidatud liikmesriigi õigusnormid

Käibemaksuseadustiku (Código do Imposto sobre o Valor Acrescentado, edaspidi „käibemaksuseadustik“), mis kiideti heaks 26. detsembri 1984. aasta dekreetseadusega nr 394 B/84 ja mis on kodifitseeritud 20. juuni 2008. aasta dekreetseadusega nr 102/2008 (*Diário da República* nr 118/2008, I seeria, 20.6.2008), muudetud redaktsioonis: artikli 9 lõiked 29 (nüüd lõige 28) ja 33.

17. aprilli 1998. aasta dekreetseadus nr 94-B/98, mis reguleerib kindlustuse alal tegevuse alustamise ja sellel tegevusalal Euroopa Ühenduse territooriumil, sealhulgas institutsionaalses vabatsoonide piirkonnas tegutsemise nõudeid (Decreto-Lei n. 94-B/98, de 17 de abril, que regula as condições de acesso e de exercício da atividade seguradora e resseguradora no território da Comunidade Europeia, incluindo a exercida no âmbito institucional das zonas francas) (*Diário da República* nr 90/1998, 2.º lisa, seeria I-A, 17.4.1998): artikli 8 lõige 1.

Põhikohtuasja asjaolude ja menetluse kokkuvõte

- 1 See apellatsioonkaebus on esitatud kohtuotsuse peale, millega tunnistati vastuvõetamatuks kaebus, mille esitas Global – Companhia de Seguros, S.A., nüüd Seguradoras Unidas, S.A., käibemaksuotsuste nr 09172471 (2007. aasta I kvartali kohta), nr 09172473 (2007. aasta II kvartali kohta), nr 09172475 (2007. aasta III kvartali kohta) ja nr 09172477 (2007. aasta IV kvartali kohta) ning vastavate intressiotsuste nr 09172472 (2007. aasta I kvartali kohta), nr 09172474 (2007. aasta II kvartali kohta), nr 09172476 (2007. aasta III kvartali kohta) ja nr 09172478 (2007. aasta IV kvartali kohta) peale.
- 2 Apellant on kindlustusselts, kes ostab oma tegevuses tema kindlustatute osalusel avariiisette sattunud sõidukitest saadud osi ja hiljem müüb neid.
- 3 Maksuameti (Direção Geral dos Impostos) maksuinspeksiooniteenuste osakonna (Direção de Serviços de Inspeção Tributária) alla kuuluva kindlustusandjate ja finantsasutuste inspeksiooni (Divisão de Inspeção a Seguradoras e Sociedades Financeiras) talituste korraldatud kontrolli tulemusel tehti 2007. aasta käibemaksu korrektsioonid summas 17 213,70 eurot, millele lisandus intress.
- 4 Need korrektsioonid on seotud avariiliste osade müügile maksuhalduri antud hinnanguga, mis on kantud maksukontrolliprotokolli järgmises sõnastuses:
 „Maksukohustuslane ei tasunud käibemaksu vara (avariilistest sõidukitest saadud osad) üleandmise pealt.
 Avariilistest sõidukitest saadud osade müük on [käibemaksuseadustiku] artikli 3 kohaselt käibemaksuga maksustatav tehing, kuna seda käsitatakse vallasvara tasu eest üleandmisena, mis on maksustatav vastavalt sama õigusnormi artikli 18 punktile c määras 21%.“
- 5 Seetõttu tegi maksuhaldur punktis 1 nimetatud käibemaksuotsused käibemaksu koos intressiga sissenõudmiseks kokku summas 18 715,86 eurot.
- 6 Apellant tasus vaidlustatud maksuotsuste[s nõutud summad] 23. novembril 2009.

Põhikohtuasja poolte peamised argumendid

Apellant on seisukohal, et vastupidi vaidlustatud kohtuotsusest nähtuvale tuleb avariilistest sõidukitest saadud osade müüki pidada käibemaksuvabaks.

Käibemaksuseadustiku artikli 9 lõike 29 (nüüd käibemaksuseadustiku artikli 9 lõige 28), mis pärineb kuuenda käibemaksudirektiivi artikli 13 B osa („Muu maksuvabastus“) punktist a, mis on asendatud praeguse käibemaksudirektiivi artikli 135 lõike 1 punktiga a, kohaselt on „kindlustus- ja edasikindlustustehingud ning nendega seotud teenused, mida osutavad kindlustusmaaklerid ja kindlustusagendid“ käibemaksust vabastatud.

Selle maksuvabastuse aluseks olnud põhjused olid eelkõige tehnilist laadi ja need on seotud sellega, et kindlustustegevust on kontseptuaalselt keeruline maksuloogika hulka arvata, kui see toimib maksukrediidi meetodil, kuna ainult väike osa klientide makstud kindlustusmaksetest on mõeldud halduskulude katteks, koos asjaoluga, et kindlustusseltsid tegelevad teatud finantstegevusega, mis konkureerivad teiste panga- ja finantstehingutega, mis on selle direktiivi alusel samuti maksust vabastatud.

Liidu õigusnorm, mis on käibemaksuseadustikus ette nähtud maksuvabastuse alus, näeb kindlustus- ja edasikindlustustehingutele ette maksuvabastuse, nägemata ette ühtegi erandit või piirangut selle kohaldamisala suhtes.

Viide seotud teenustele, mida osutavad kindlustusmaaklerid ja kindlustusagendid, on nimelt lisatud selleks, et selgitada maksuvabastuse kohaldamisala ulatust, ning see ei tähenda sugugi, et muud seotud teenused selle maksuvabastuse kohaldamisalasse ei kuulu.

Vastavalt 17. aprilli 2000. aasta dekreetseaduse nr 94 B/98 artikli 8 lõikele 1 on kindlustusseltsid „finantsasutused, mille ainuõiguslik põhitegevusala on otsekindlustus- ja edasikindlustustegevus ning mis võivad tegelda ka kindlustus- ja edasikindlustustegevusega seotud või seda täiendava tegevusega, eelkõige seoses avariilistest sõidukitest saadud osadega seotud toimingute ja lepingutega [...]“, nii et selle sätte sõnastusest nähtub selgelt, et seaduses on ette nähtud, et tehingud avariilistest sõidukitest saadud osadega on kindlustuse põhitegevusega seotud tegevus, mis kuulub selle sektori ettevõtjate põhitegevusala hulka.

Neid tehinguid ei saa lahutada tavalisest läbirääkimistegevusest ja kahju hüvitamisest kindlustusjuhtumi korral, kuna kindlustusjuhtumite summa varieerub sõltuvalt sellest, kas kindlustusselts saab vastu avariilise sõiduki (või sellest saadud osad) endale, ja kuna enamikul juhtudel ei kujuta see tehing endast kindlustusandja jaoks kapitali kasvutulu. Arvestades seda täiendavust, mis on sätestatud isegi sektori õigusnormides endas, ei mõista apellant, kuidas võib avariilistest sõidukitest saadud osade müügi käibemaksuseadustiku artikli 9 lõikes 29 ette nähtud maksuvabastuse kohaldamiseks kindlustustehingute hulga välja jätta.

Apellandi arvates lisandub sellele veel, et käibemaksuseadustiku artikli 9 lõiget 29 arvestades ei oleks loogiline, et seadusandja otsustas, et need tehingud, mis on traditsiooniliselt kindlustustegevusega seotud, jäävad maksuvabastuse kohaldamisalast välja, ja arvata selle kohaldamisala sisse seevastu hoopis kolmandate isikute tehtavad vahendus- ja maaklerlustehingud, mis on kindlustusmaksete sissenõudmisest ja hüvitiste maksmisest täiesti lahutatavad tegevused ja mille maksust vabastamiseks ei näi olevat ühtegi nimetatud tehnilist laadi põhjust. Tegelikult, soovides vabastada maksust kogu kindlustustegevuse laias mõttes, pidas seadusandja vajalikuks näha maksuvabastuse sõnaselgelt ette ainult nende viimati nimetatud tehingute puhul, nii et kui seadusandja ei oleks selles osas midagi ette näinud, siis oleksid sellised tehingud igal juhul maksustatavad. Järelikult tuleks käibemaksuseadustiku artikli 9 lõikes 29 ette nähtud maksuvabastust kohaldada ka selle põhjenduse alusel.

Seda järeldust ei sea kahtluse alla haldus- ja maksukohtute teatavas hiljutises kohtupraktikas võetud seisukoht – mis on seni enam-vähem väljakujunenud kohtupraktikasuna [viide Portugali kõrgeima halduskohtu praktikale] vastuolus –, et seotud tegevus, nagu avariilistest sõidukitest järelejäänud osade ost ja müük, ei kuulu mõiste „kindlustustehingud“ alla.

Esiteks leiab apellant, et ei saa nõustuda tõlgendusega, mille kohaselt käibemaksuseadustiku artikli 9 lõikes [29] mõiste „kindlustus- ja edasikindlustustehingud“ määratlemiseks on viidatud dekreetseaduse nr 94 B/98 artiklile 8, kuna tegemist on liidu õiguse autonoomse mõistega, mille tõlgendamisel tuleb lähtuda selle aluseks olevast ühenduse õigusnormist.

Lisaks ei tähenda maksuvabastuse väidetav laiendamine seotud teenustele, mida osutavad kindlustusmaaklerid ja -agendid, et kõik seotud kindlustusteenused on maksuvabastusnormi alusel välja jäetud, kuna apellandi sõnul kasutatakse sõna „sealhulgas“ selgituseks, mida ühenduse seadusandja pidas vajalikuks. Lisaks leiab apellant eeltoodu põhjal, et tuleb tunnistada, et kõnealused tehingud on käibemaksuseadustiku artikli 9 lõike 29 alusel maksust vabastatud, mistõttu tuleks vaidlustatud kohtuotsus tühistada ja esitatud apellatsioonkaebus rahuldada.

Kui nii ei otsustata ja arvestades asjaolu, et on tekkinud Euroopa Liidu õiguse tõlgendamise küsimus, mis tekitab kahtlusi ja mis on vaidluse lahendamiseks asjakohane, tuleb see küsimus esitada Euroopa Liidu Kohtule, kes on Euroopa Liidu toimimise lepingu (ELTL) artikli 267 alusel pädev tegema eelotsuseid liidu õiguse tõlgendamise kohta.

Kuna nimelt tuleb tõlgendada liidu õigusnorme – kuuenda käibemaksudirektiivi artikli 13 B osa punkti a ja käibemaksudirektiivi artikli 135 lõike 1 punkti a – ning tegemist on ilmselgelt kahtlusi tekitava küsimusega, seda enam, et nagu on teada, ei ole õigusteooria ning haldus- ja maksukohtute praktika selles valdkonnas ühtsed, vaatamata sellele, et asjaomaste sätete sõnastust ei ole muudetud, tuleb pöörduda Euroopa Kohtu poole.

Isegi kui möönda, et avariilistest sõidukitest saadud osade müügi tehingud ei ole eespool nimetatud sõnastuses käibemaksust vabastatud, tuleks neile igal juhul kohaldada käibemaksuseadustiku artikli 9 lõikes 33 ette nähtud maksuvabastust, mistõttu vaidlusalused käibemaksuotsused ja nende vastavad intressiotsused on sel põhjusel samuti õigusvastased.

Vaidlustatud kohtuotsuses on seega selles osas tehtud ka hindamisviga ja see kohtuotsus tuleb tühistada. Selle sätte sõnastuse kohaselt on käesolevas kohtuasjas asjakohases osas käibemaksust vabastatud „*selliste kaupade tarne, mida kasutatakse üksnes maksust vabastatud tegevuseks, kui nende kaupade puhul ei ole olnud mahaarvamisoigust, samuti selliste kaupade tarne, mille soetamisel või valmistamisel ei olnud artikli 21 lõike 1 kohaselt õigust maksu maha arvata*“, mis tuleneb samuti ühenduse õigusest, nimelt kuuenda käibemaksudirektiivi artikli 13 B osa punktist c ja seega käibemaksudirektiivi artikli 136 punktist a.

Selle sättega – mis on käibemaksusüsteemi ülesehituses fundamentaalne – püütakse vältida käibemaksu kumulatiivset mõju, mis paratamatult tekiks siis, kui kauba soetamisel ei oleks mahaarvamisoigust olnud, kas seetõttu, et kauba soetajad on maksukohustusest vabastatud, või siis seetõttu, et tegemist on käibemaksuseadustiku artikli 21 lõikes 1 loetletud kaupadega. Selle maksuvabastuse normi esimene osa on see, mida kohaldatakse „*avariilistest sõidukitest saadud osade*“ müügi tehingutele, mida tegi sel ajal kaebaja ja nüüd apellant, et kohaldataks nimetatud neutraalset maksustamist. Kuna kõnealused kaubad on „*tootmisvahendid*“, mis puudutavad ainult kindlustustegevust, tuleb neid tingimata pidada kaubaks, mida kasutatakse eranditult maksust vabastatud tegevuseks, esimese selles sättes ette nähtud tingimuse täitmise tähenduses.

Teiseks, isegi kui need sõidukid andsid vastavatele omanikele mahaarvamisoiguse, nii et nende võõrandamisel hagejale tuleb maksta maksu, ei saa see üksus kui maksust vabastatud maksukohustuslane kunagi maksu maha arvata, nii et selles sättes ette nähtud maksuvabastuse kohaldamiseks nõutav teine tingimus, et maksust vabastatud tegevuseks kasutatava kauba jaoks ei ole antud mahaarvamisoigust, on seega täidetud.

Kokkuvõttes tuleb seega järeldada, et isegi kui asuda seisukohale, et „*avariilistest sõidukitest saadud osade*“ müügi tehingud ei ole käibemaksuseadustiku artikli 9 lõike 29 alusel maksust vabastatud, tuleks neile tehingutele igal juhul kohaldada sama sätte lõikes 33 ette nähtud maksuvabastust, nagu leidis Supremo Tribunal Administrativo (Portugali kõrgeim halduskohus). Seetõttu on *sub iudice* maksuotsused käibemaksuseadustiku artikli 9 lõike 33 rikkumise tõttu õigusvastased ja need tuleb seetõttu tühistada.

See järeldus on seda enam veenev, et just seadus ise, mida toetab ja kinnitab haldusõigusteooria – [viide riigisisesele haldusõigusteooriale] –, näeb ette käibemaksuga pöördmaksustamise ostja poolt, kui kindlustusseltsid müüvad avariilistest sõidukitest saadud osi. Apellant leiab, et see õigusnorm, mida kinnitab praegune haldusõigusteooria, annab tunnistust seadusandja tahtest jätta

kindlustusandjad maksustamata, mida tuleb käesolevas asjas arvesse võtta, nii et vaidlustatud kohtuotsus tuleb samal põhjendusel tühistada ja esitatud apellatsioonkaebus rahuldada.

Sellele kohtu juures tegutsev prokuratuur esitas arvamuse, milles osutatakse, et ELTL artikli 267 alusel eelotsusetaotluse esitamine on põhjendatud ning selleks esitatakse küsimused, millel põhineb vaidlus käesolevas kohtuasjas kõne all olevate tehingute laadi üle, arvestades kuuenda direktiivi artikli 13 B osa punkte a ja c, mis võeti liikmesriigi õigusesse üle käibemaksuseadustiku [artikli 9] lõigetega 29 ja 33.

Eelotsusetaotluse põhjenduste kokkuvõte

Peamine küsimus, mis tuleb lahendada, on, kas niinimetatud „avariilistest sõidukitest saadud osade“ müümine kindlustusettevõtjate poolt on käibemaksuseadustiku artikli 9 lõigete 29 ja 33 kohaselt käibemaksust vabastatud või mitte.

Käibemaksuseadustiku 2007. aastal kehtinud redaktsiooni artikli 9 lõigete 29 ja 33 kohaselt olid maksust vabastatud „kindlustus- ja edasikindlustustehingud ning nendega seotud teenused, mida osutavad kindlustusmaaklerid ja -agendid“ ja „selliste kaupade tarne, mida kasutatakse üksnes maksust vabastatud tegevuseks, kui nende kaupade puhul ei ole olnud mahaarvamisõigust, samuti selliste kaupade tarne, mille soetamisel või valmistamisel ei olnud artikli 21 lõike 1 kohaselt õigust maksu maha arvata“.

Need sätted tulenevad kuuenda direktiivi artikli 13 B osa punktide a ja c ülevõtmisest ning nende tõlgendamine on tekitanud lahkarvamusi: Supremo Tribunal Administrativo (Portugali kõrgeim halduskohus) praktikas, mis on kokku võetud täiskogu 7. novembri 2012. aasta kohtuotsuses, on võetud valdavas osas õigusteoorias kaitstud seisukohale vastupidine seisukoht. [Viide riigisisesele õigusteooriale]

Supremo Tribunal Administrativo (Portugali kõrgeim halduskohus) maksukolleegiumi täiskogu kohtuotsuses kohaldati nimelt sõna-sõnalt 19. aprilli 2012. aasta kohtuotsuses väljakujundatud kohtupraktikat, mille kohaselt on käesoleva juhtumiga võrreldavas olukorras nii käibemaksuseadustiku artikli 9 lõike 29 kui ka lõike 33 kohaldamine välistatud, st et järeldata, et niinimetatud „avariilistest sõidukitest saadud osade“ võõrandamine kindlustusseltside poolt on [käibemaksuga] maksustatav. [Viide riigisisesele õigusteooriale]

See tähendab, et esineb ilmne vaidlus selle üle, kuidas tõlgendada õigesti käibemaksuseadustiku artikli 9 lõikeid 29 ja 33 ning seega kuuenda direktiivi artikli 13 B osa punkte a ja c, mis on nende sätetega liikmesriigi õiguskorda üle võetud.

Eeltoodut arvestades ja ilma et see piiraks Supremo Tribunal Administrativo (Portugali kõrgeim halduskohus) praktikas tuvastatud, peetakse asjakohaseks, nagu pakkus välja apellant, esitada Euroopa Liidu Kohtule ELTL artikli 267 alusel eelotsusetaotlus, et tagada Euroopa õiguse ühetaoline kohaldamine liidus.

Käesoleval juhul on kahtlemata ilmselge vaidlus liidu õiguse tõlgendamise ja kohaldamise üle, nagu on eespool märgitud, mis välistab täielikult nn „selge akti“ (*acte clair*) teooria kohaldamise. Järelikult peab Supremo Tribunal Administrativo (Portugali kõrgeim halduskohus) kui kohus, mille otsuse peale ei saa edasi kaevata, esitada ELTL artikli 267 alusel selle taotluse, et vältida sellise riigisisese kohtupraktika väljakujunemist, mis ei pruugi olla kooskõlas kuuenda direktiivi mõttega.

Nii otsustas Euroopa Kohus eelkõige hiljutises [4. oktoobri 2018. aasta otsus kohtuasjas C-416/17], milles on omakorda viidatud [15. märtsi 2017. aasta kohtuotsusele C-3/16 (EU:C:2017:209)], millest osundame järgmisi punktides 32–34 esitatud kaalutlusi:

„32 Euroopa Kohtule eelotsuse küsimuse esitamise kohustus, mille ELTL artikli 267 kolmas lõik näeb ette [liikmesriigi] kohtutele, kelle otsuste peale ei saa edasi kaevata, on osa liidu õiguse kohaldamise eest vastutavate [liikmesriigi] kohtute ja Euroopa Kohtu vahelisest koostööst, mille eesmärk on tagada liidu õiguse nõuetekohane kohaldamine ja ühetaoline tõlgendamine kõikides liikmesriikides (vt selle kohta kohtuotsus, 9.9.2015, X ja van Dijk, C-72/14 ja C-197/14, EU:C:2015:564, punkt 54).

33 Euroopa Kohtule eelotsuse küsimuse esitamise kohustus, mille ELTL artikli 267 kolmas lõik näeb ette [liikmesriigi] kohtutele, mille otsuste peale ei saa edasi kaevata, on muu hulgas kantud eesmärgist tagada, et liikmesriigis ei tekiks liidu õigusnormidega vastuolus olevat siseriiklikku kohtupraktikat (vt selle kohta kohtuotsus, 15.9.2005, Intermodal Transports, C-495/03, EU:C:2005:552, punkt 29).

34 Nagu Euroopa Kohus on mitmel korral rõhutanud, on viimase astmena kohtuasja läbivaatav kohus juba määratluse poolest viimane kohtuaste, milles eraõiguslikud isikud võivad tugineda neile liidu õigusest tulenevatele õigustele. Viimase astmena kohtuasja lahendav kohus peab [liikmesriigi] õigusruumis tagama õiguse ühetaolise tõlgendamise (vt selle kohta kohtuotsus, 30.9.2003, Köbler, C-224/01, EU:C:2003:513, punkt 34, ning kohtuotsus, 13.6.2006, Traghetti del Mediterraneo, C-173/03, EU:C:2006:391, punkt 31).“